

waarom er veel kinderen met een handicap ter wereld komen, ouders schamen zich daarvoor. Zuster Christianne: "Een van de ontwrichtende gevolgen: er zijn nogal wat vaders die hun gezin in de steek laten en gewoon vertrekken. Zij schrikken terug voor de gevolgen, want als een kind in een gezin gehandicapt is, dan is het hele gezin in zekere zin gehandicapt. Die kinderen zijn - afhankelijk van de zwaarte van de handicap - "een blok aan het been". Vaak worden ze noodgedwongen gedumpt bij opa en oma omdat de moeder moet gaan werken of worden ze door haar meegedragen naar de plek waar zij bijvoorbeeld bedelt. In situaties waar de moeder het huis niet uit hoeft of kan, zitten de kinderen dag in dag uit gewoon binnen, wordt er niets met hen gedaan, gaat hun kwaliteit van leven steeds verder achteruit."

Perspectief bieden

Het mag duidelijk zijn, dat de Medische Missiezusters zich in een complexe situatie bevinden. Enerzijds proberen zij een bewustzijnsverandering op gang te brengen, anderzijds medische en technische ondersteuning te bieden voor de meer dan duizend families met gehandicapte kinderen. Kinderen met hersenverlammingen en andere complexe aandoeningen krijgen zorg. Hun families wordt geleerd hoe ze het beste met de handicap van hun kind kunnen omgaan. Zuster Christianne: "We willen de gezinnen ook een stuk ontlasten, de kinderen opvangen zodat ze niet de hele dag, dag in dag uit, thuis zitten. Wie het kan, kan bij ons deelnemen aan kleine projecten waarin ze leren kleine taakjes te vervullen. Hen willen we op die manier een stukje perspectief bieden door ze te laten zien dat ze meer kunnen dan ze dachten. Je ziet aan de gezichten dat ze daarvan kunnen genieten. Omdat we ze bij ons samenbrengen, genieten ze ook van het contact met andere kinderen. Het biedt ook de mogelijkheid om de ouders met elkaar in contact te brengen. Dit contact tussen lotgenoten is van groot belang. Want het leven met een gehandicapt kind in de heersende cultuur brengt een grote eenzaamheid met zich mee. Ik ga naast ze staan en probeer dat te doorbreken. Het leven

met een gehandicapt kind brengt een levenslang rouwproces met zich mee. Onze hoofdaandachtspunten zou je kunnen samenvatten in de woorden 'zorgen voor aanvaarding' en 'ermee leren leven en daarbij ondersteunen'."

Integreren in het dagelijks leven

In dat kader worden activiteiten ontplooid die volgens zuster Christianne zeer divers zijn. "De ene groep heeft bijvoorbeeld een snoezelruimte nodig. Daar worden ze door kleur, licht, geluid geprikkeld wat gunstig voor hun ontwikkeling is. Met een andere groep proberen we materialen die behulpzaam zijn bij therapie, of die de kinderen gewoon nodig hebben, zelf te maken. Met weinig materialen maar met veel creativiteit. Van geperst karton maken we bijvoorbeeld schommels of spalken of een leesplankje. We proberen ze hoe dan ook zo te begeleiden en op te leiden dat ze een naar omstandigheden fijn leven kunnen leiden. En natuurlijk: vaak moet ik zeggen als het een of ander probleem opduikt: 'ik weet ook niet hoe we dat op moeten lossen', maar altijd staat bij ons en onze hulpvragers de wetenschap voorop: 'we gaan er samen tegenaan!' Daarbij betrekken we zo veel als mogelijk de familie. Vanwege het onderlinge contact natuurlijk maar ook om

bijvoorbeeld de broers en zussen te laten zien dat het leuk en belangrijk is voor het gehandicapte kind om naar therapie te komen en deel te nemen aan andere activiteiten. En meer nog: ze bij de therapie in te schakelen, zodat er ook thuis beter geoefend kan worden. Bovendien beïnvloed je op die manier steeds breder, de manier waarop naar deze gehandicapte mensen gekeken wordt."

Het werk van zuster Christianne en haar collega's daar is en blijft belangrijk omdat op dit terrein vanwege de overheid voorlopig nog niet veel initiatief te verwachten is. "Opvangtehuizen voor gehandicapte kinderen kennen ze in Peru eigenlijk niet. De overheid is best van goede wil, maar toch komen gehandicapten nog altijd op de laatste plaats. Maar we blijven hun problemen onder de aandacht van de politiek brengen. De kern van onze oproep: 'laat ze integreren in het dagelijkse leven'. Niet alleen in Peru is daarin nog een lange weg af te leggen..."

Wie zuster Christianne wil en kan steunen, kan dat doen via Missiesecretariaat bisdom Roermond, ING 30 000 46 t.n.v. Vastenactie Zuster Gadiot.

Het is goed te weten dat de landelijke Vastenactie de giften voor het werk van Christianne verhoogt met 50 %.

Samen met Cees Verstedden, die probeert het 'thuisfront' warm te houden om het werk van zuster Christianne te ondersteunen